

# Мости округу Медісон

Закохайтесь в один із найпопулярніших романів усіх часів — легендарну історію кохання, яка стала улюбленим фільмом із Клінтом Іствудом та Меріл Стріп у головних ролях.

Вона — дружина фермера і мати двох дітей. Він — самотній фотограф, який весь час мандрує світом і вважає себе за останнього ковбоя. Вони зустрілися цілком випадково і відразу зрозуміли, що шукали одне одного з давніх-давен. А знайшовши — розлучилися навік. Доля подарувала їм лише чотири дні, і за цей короткий час вони встигли прожити ціле життя, сповнене найяскравіших митей.

«Мости округу Медісон» — не просто любовний роман. Це історія людей, які з двох «я» створили нову істоту «ми» і відтоді вже не існували поза нею.

КУЛЬТРЕАД

# МОСТИ ОКРУГУ МЕДИСОН



РОБЕРТ ДЖЕЙМС ВОЛЛЕР

КСД

КУЛЬТ**READ**

**ROBERT JAMES WALLER**

**THE BRIDGES OF  
MADISON COUNTY**

**РОБЕРТ ДЖЕЙМС ВОЛЛЕР**

**МОСТИ ОКРУГУ  
МЕДІСОН**

ХАРКІВ  
2023. КСД



Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
2023

ISBN 978-617-15-0132-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

### **Електронна версія зроблена за виданням:**

Публікується за сприяння Aaron M. Priest Literary Agency

Перекладено за виданням:

Waller R. J. *The Bridges of Madison County* : A Novel / Robert James Waller. — New York : Grand Central Publishing, 2014. — 183 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

### **Воллер Р. Дж.**

В67 Мости округу Медісон : роман / Роберт Джеймс Воллер ; пер. з англ. Д. Петрушенко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 160 с.

ISBN 978-617-15-0004-4

ISBN 978-1-4555-5429-4 (англ.)

Він кохає її, а вона — його. Вона заміжня, має сина й дочку, а йому невдовзі доведеться залишити місто. Франческа бажала бути з Робертом, проте не могла покинути чоловіка та дітей. Він хотів забрати її з собою, але кохав по-справжньому й тому відпустив... Їхня історія починається за п'ять хвилин до народження великого кохання, а закінчується за п'ять хвилин до його згуби.

УДК 821.111(73)

© Robert James Waller, 1992

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016, 2023

# СВІТОВА ПРЕСА І ПИСЬМЕННИКИ ПРО РОМАН

Яскраво романтичний... Воллер вражає як оповідач.

*Washington Post*

Лірична... чуттєва й емоційна... історія вічного кохання.

*San Francisco Chronicle*

Історія, що випромінює сяйво... «Мости...» доводять, що у щасливих обставинах при свічках можуть творитися дивовижні речі.

*Miami Herald*

Виразна, емоційна історія, що проймає до самого серця... Я не могла відірватися.

*Барбара Тейлор Бредфорд*

Знаменито переказана історія кохання, сильна і незабутня у своїй простоті.

*Denver Rocky Mountain News*

Здається, ця книжка може розтопити серце кожного, крім найнепохитніших циніків... Пікантна історія, до того ж напрочуд зворушлива, бо відбувається на тлі гострих реалій.

*Entertainment Weekly*

З глибин самого серця: нехитра історія кохання Роберта Джеймса Воллера зворушує, не залишаючи читачів байдужими.

*People*

«Мости округу Медісон» наскрізь пронизані надією... Книжка розповідає нам про ті речі, які ми вже відчуваємо глибиною наших сердець!

*Los Angeles Daily News*

Цей роман захоплює з першої миті... Чарівна книжка, яка надовго западає в пам'ять... незабутня історія.

*Cleveland Plain Dealer*

Захопливо й чудово... Читайте цю книжку серцем!

*Мері Гірінз Кларк*



Якщо ви вірите в долю... якщо ви романтик... то знайдете в цій історії кохання справжню оазу радості.

*Kansas City Star*

Сильно... правдоподібно... Історія героїв не менш зворушлива, ніж оповідь про Трістана та Ізольду чи Ерота й Психею, — і значно імовірніша.

*Columbus Dispatch*

Час від часу з'являється чарівна оповідь, вишуканий діамант серед книжок, художній твір, який сповна винагороджує за ті всі пересічні книжки, що їх ми зазвичай читаємо. «Мости округу Медісон» — саме така історія.

*Indianapolis News*

Чиста, як сльоза.

*Orlando Sentinel*

Пристрасно й чуттєво... написано дуже впевнено... з винятковою відвертою ніжністю.

*Milwaukee Journal*

У романі так багато проникливості й тихої чуттєвості, що ми неначе прозріваємо, усвідомлюючи: усе, що переповів нам автор, чие розуміння, здається, сягнуло якоїсь безмежної всесвітньої істини, і є кохання.

*Sunday Oregonian*

Досконала історія кохання, у якій є самопожертва, болісний вибір і мовчання про найголовніше.

*Seattle Times*

У старому стилі... пікантно еротично... нагадує читачам про найпрекрасніший вияв людського життя.

*San Jose Mercury News*

Більше ніж любовний роман... Він несе в собі силу, мудрість і довіру — і все з неймовірною душевною теплотою.

*San Antonio Express-News*

Пристрасно... Книжка, яку ви гортатимете знов і знов, щоб відчутти поетичний присмак Воллерової прози.

*Milwaukee Sentinel*

Історія кохання, яка зачепить, заморозить вас. Ця рідкісна промениста книжка — досягнення, що ставить Роберта Воллера нарівні з провідними сучасними авторами художньої літератури. Прочитайте її, будь ласка. Це не наказ, а прохання автора цього огляду.

*Tulsa World*

«Мости...» — це справжнє диво... Любовний танець Роберта і Франчески описаний витончено, розумно, до болю солодко й повільно — до безнастанного трепету в животі... Крім того, ця казка просто чудова.

*Wichita Eagle*

Це маленька книжкова перлина — одна з тих, які можна легко й швидко прочитати вільного підвечір'я на терасі. Але не робіть так. Смакуйте кожну сторінку, наче гарне вино, бо автор створив старомодну історію кохання, яка неодмінно полонить ваш розум і серце.

*Toledo Blade*

Емоційно, зворушливо й досить переконливо... Висвітлює романтичні почуття і сповнену плавкої грації сексуальну пристрасть... чудовий літературний твір.

*Des Moines Sunday Register*

Відверта, старомодна історія кохання з розпалом почуттів і взаємним виснаженням. [Воллер] зачарував мене від початку й до кінця книжки.

*Рейнолдс Прайс*

# ПОЧАТОК

Є на світі пісні, які народжуються самі собою з синьооких трав, з куряви тисячі сільських доріг. І ця — одна з них.

Якось восени тисяча дев'ятсот вісімдесят дев'ятого року, пізно ввечері, я сидів за робочим столом, не зводячи очей з курсора, що блимав переді мною на екрані комп'ютера. Раптом задзвонив телефон.

На другому кінці дроту був колишній мешканець Айови на ім'я Майкл Джонсон, який на той час проживав у Флориді. Друг з рідного штату надіслав йому одну з моїх книжок. Майкл Джонсон прочитав її, і його сестра Керолін прочитала її, і в них є історія, яка, на думку обох, могла б мене зацікавити. З обачності він не схотів удаватися в подробиці, сказавши лише, що вони з сестрою воліють приїхати до Айови, щоб обговорити все зі мною.

Попри моє скептичне ставлення до таких пропозицій, твердий намір незнайомців докласти значних зусиль заінтригував мене. Тож я погодився зустрітися з ними наступного тижня в Де-Мойні.

І от ми знайомимося в готелі «Голідей» біля аеропорту. Ніяковість потроху вщухає. Вони двоє сидять навпроти мене. Надворі вечоріє, падає легкий сніг.

Вони беруть з мене слово: якщо я не писатиму про це, то ніколи й нікому не переповім ні історії, що сталася тисяча дев'ятсот шістдесят п'ятого року в окрузі Медісон, у штаті Айова, ні інших пов'язаних з нею подій, які відбулися протягом наступних двадцяти чотирьох років. Що ж, у цьому є певна рація. Зрештою, це їхня історія, не моя.

Отож я слухаю. Слухаю уважно і ставлю нелегкі запитання. А вони говорять, говорять, говорять... Часом Керолін відверто плаче, а Майкл бореться зі сльозами. Вони показують мені документи, журнальні вирізки, а також щоденники їхньої матері — Франчески.

Покоївка заходить і виходить. А ми все замовляємо каву. Поки вони оповідають, я починаю уявляти образи. Спочатку ти маєш побачити образи, слова прийдуть значно пізніше. І от, нарешті, я чую ті слова, бачу їх на папері. І десь попівночі погоджуюся написати книжку — чи принаймні спробувати її написати.

Рішення оприлюднити інформацію далось їм нелегко. Адже делікатні обставини цієї історії стосуються їхньої матері і значною

мірою батька. Майкл і Керолін усвідомлювали, що розголос може спричинити ниці плітки й образливу зловтіху з пам'яті про Річарда та Франческу Джонсонів.

І все ж вони вдвох постановили, що у світі, де, здається, особиста відданість у всіх її проявах розлітається на друзки, а любов обернулася на питання особистої зручності, цю дивовижну історію варто розказати. Я вважав тоді, що вони мають цілковиту рацію, а тепер ще більше впевнений у цьому.

Під час роботи над книжкою я ще тричі просив Майкла й Керолін про зустріч. І щоразу без жодної скарги вони їхали до Айови, бо прагнули, щоб історія була викладена якнайточніше. Іноді ми просто розмовляли, іноді сідали в машину й неквапно їздили дорогами округу Медісон, оглядаючи місця, що відіграли важливу роль у цій історії.

Але в основі моєї оповіді лежать не лише факти, почуті від Майкла й Керолін, а й матеріали щоденників Франчески Джонсон, результати дослідження, проведеного на північному заході Сполучених Штатів, особливо в Сієтлі та Беллінгемі, у штаті Вашингтон, спостереження, зроблені в окрузі Медісон, у штаті Айова, інформація, взята з фотонарисів Роберта Кінкейда, відомості від редакторів журналів, подробиці, з'ясовані в постачальників плівки та інших фототоварів, а також нескінченні спогади кількох чудових літніх людей з окружного притулку в Барнесвіллі, у штаті Огайо, які пам'ятали Кінкейда ще юнаком.

Однак, попри всі мої дослідницькі зусилля, в цій історії є ще чимало прогалин. Подекуди я вдався до власної уяви, але тільки там, де був упевнений, що мої висновки спираються на правильне розуміння особистостей Франчески Джонсон і Роберта Кінкейда, які стали мені дуже близькими. Ретельна, копітка праця, гадаю, дала мені змогу впритиск підійти до подій, що відбулися насправді.

Годі, мабуть, достеменно відтворити подробиці подорожі Кінкейда північними штатами. Ми знаємо про неї з численних фотографій, опублікованих згодом у журналах, з коротких згадок у щоденниках Франчески Джонсон, а також із нотаток самого Кінкейда, які він залишав журнальному видавцеві. Уважаю, що, використавши ці джерела за путівник, я зміг досить точно змалювати обставини, які привели його від Беллінгема до округу Медісон у серпні тисяча

дев'ятсот шістдесят п'ятого року. Наприкінці своїх мандрів, їдучи до округу Медісон, я й сам, здається, відчув себе Робертом Кінкейдом.

І все ж найбільшим викликом у моєму дослідженні й написанні цієї книжки стала спроба осягнути єство Кінкейда. Він був дуже неоднозначною особою. Часом Роберт видавався цілком звичайним. Інколи — якимсь безплотним, майже примарним. У своїй справі він був неперевершений професіонал. І все ж він мав себе за чоловічу істоту особливої породи, що їй немає місця у світі з таким надміром організованості. Якось він сказав, що чує всередині себе безжальне виття часу, а Франческа Джонсон описала його як людину, що живе в дивних, заселених примарами місцях, десь коло самих початків дарвінізму.

На жаль, два питання так і лишилися без відповіді. По-перше, нам не вдалося з'ясувати, що сталося з фотографічним доробком Кінкейда. З огляду на те, що він висококласний фотограф, ми сподівалися знайти сотні тисяч світлин. Але в його помешканні їх не виявлено. Найімовірніше — і ця версія, зважаючи на його бачення себе і свого місця у світі, небезпідставна, — що він знищив їх перед смертю.

Друге питання стосується його життя з тисяча дев'ятсот сімдесят п'ятого до тисяча дев'ятсот вісімдесят другого року. Про цей період нам відомо небагато. Ми знаємо, що кілька років він сяк-так перебивався фотопортретами в Сієтлі, працюючи водночас і в районі затоки П'юджет-Саунд. Оце й усе. Та одна цікава деталь таки не випала з нашої уваги: усі листи, надіслані Кінкейдові з управління соціального захисту й комітету у справах ветеранів, були відіслані назад із позначкою «Повернути відправникові», написаною його рукою.

Робота над цією книжкою, мушу признатись, істотно змінила мій світогляд і напрям думок, а найголовніше — тепер я зі значно меншим цинізмом ставлюся до того, що зветься людськими взаєминами. Глибше пізнаючи Франческу Джонсон і Роберта Кінкейда, я збагнув: межі цих взаємин можуть бути куди ширшими, ніж мені уявлялося. Сподіваюся, ви прийдете до такого самого розуміння, прочитавши цю історію.

Вам буде непросто. Ми всі живемо в огрублому світі у власних мушлях, покритих струпом, що на нього обернулася колишня чуттєвість. Я не можу з певністю сказати, де закінчується велика

пристрасть і починається солодкава сентиментальність. Проте наша схильність глузувати з першої й визнавати за щире та глибоке почуття другу ускладнює доступ до тієї царини ніжності, без якої годі зрозуміти історію Франчески Джонсон і Роберта Кінкейда. Мені самому довелося перебороти в собі ту схильність, перш ніж я зміг розпочати писати цю книжку.

Коли ви розгорнете її, свідомо облишивши невіру, як казав Колрідж, то неодмінно відчуєте те саме, що і я. І, може, в прохолодних закутках серця ви знайдете, як Франческа Джонсон, місце для танцю.

*Літо 1991 року*

## РОБЕРТ КІНКЕЙД

Уранці восьмого серпня тисяча дев'ятсот шістдесят п'ятого року Роберт Кінкейд замкнув двері своєї двокімнатної квартири на третьому поверсі розлогого будинку в Беллінгемі, у штаті Вашингтон.

З рюкзаком, повним фотографічного приладдя, та валізою він зійшов униз дерев'яними сходами й рушив коридором на заднє подвір'я, де на паркованні для мешканців будинку стояв його старенький пікап «шевроле».

Ще один рюкзак, переносний холодильник середніх розмірів, два штативи, кілька блоків цигарок «Кемел», термос і сумка з фруктами були вже в машині. Валіза зайняла місце в кузові, коло футляра з гітарою. Кінкейд примостив рюкзаки на пасажирському сидінні, а холодильник і штативи поклав на підлогу кабіни. Потім він забрався в кузов і засунув футляр з гітарою та валізу аж у куток, підперши їх запасною шиною і для певності прив'язавши білизняною мотузкою, а під стару шину заштовхав чорний брезент.

Сівши за кермо, Кінкейд витяг пачку цигарок «Кемел», закурив і заходився подумки перебирати все, що він мав прихопити з собою: двісті котків плівки, здебільшого світлостійкої «Кодахром», штативи, холодильник, три фотокамери з п'ятьма об'єктивами, джинси та широкі штани кольору хакі, сорочки й жилет фотографа. Здається, нічого не забув. Решту можна купити в дорозі.

На ньому були виляні лівайси з помаранчевими шлейками, добряче поношені високі чоботи марки «Ред вінгз» і сорочка кольору хакі. На широкому шкіряному ремені висів зачохлений швейцарський армійський ніж.

Кінкейд глянув на годинник — сімнадцять хвилин на восьму. Машина завелася з другої спроби. Він дав задній хід, перемкнув швидкість і повільно рушив алеєю під блідим сонцем. Його шлях спочатку пролягав вулицями Беллінгема, потім — на південь Одинадцятою вашингтонською трасою, яка тягнеться вздовж узбе режжя затоки П'юджет-Саунд на кілька миль, а далі — автострадою, що повертає на схід перед самісінькою Двадцятою федеральною трасою.

Звідси Кінкейд розпочав довгу мандрівку звивистою дорогою через Каскади. Він любив цю землю і почувався тут невимушено, зупиняючись час від часу, щоб зробити нотатки про майбутні цікаві експедиції або, як сам казав, сфотографувати щось на пам'ятку. Ці побіжні знімки згодом нагадували йому про місця, які він хотів відвідати знову й дослідити ретельніше. Надвечір у Спокені він звернув на північ, виїхавши на Другу федеральну трасу, якою мав перетнути добру половину північних штатів і дістатися до міста Дулут у Міннесоті.

І втисячне Кінкейд пошкодував, що так і не завів собаки — наприклад, золотистого ретривера, який супроводжував би його в таких подорожах і був би йому за товариша вдома. Однак чоловікові частенько доводилося їздити у довгі відрядження, переважно за океан, а це несправедливо щодо тварини. Проте він і далі плекав свою мрію. Ще кілька років — і він стане застарим для важкої праці у польових умовах.

— Отоді я вже зможу завести собаку, — сказав він, звертаючись до зеленої хвої, що миготіла за вікном його автівки.

Тривалі мандрівки завжди наводили його на філософські роздуми про здобутки. Собака становив невідривну частину цих роздумів. Роберт Кінкейд був самотній, наскільки це взагалі можливо: єдиний син, батьки померли, далекі родичі давно забули про нього, як, зрештою, і він про них. І жодного близького друга.

Кінкейд знав, як звать господаря продуктової крамниці на розі в Беллінгемі і власника фотوماгазину, де він купував усе приладдя. Також він мав формальні ділові стосунки з видавцями кількох журналів. А більше, здається, він ні з ким і не знався. Циганам важко вживатися з іншими людьми, а в Робертові Кінкейді було щось циганське.

Він згадав Мерієн. Жінка покинула його дев'ять років тому після п'ятирічного подружнього життя. Йому тепер п'ятдесят два; отже, їй десь під сорок. Мерієн мріяла стати музиканткою, виконавицею народних пісень. Вона знала напам'ять усі пісні гурту Віверз і чудово виспівувала їх у каварнях Сієтла. У давні добрі часи, буваючи вдома, він возив її на такі виступи, а сам сідав серед публіки і слухав.

Його довгі відрядження — іноді на два-три місяці — стали тяжким випробуванням для їхнього шлюбу. Кінкейд розумів це. Та й Мерієн,



коли вони надумали побратися, знала про його роботу, однак кожне з них плекало якусь примарну надію, ніби все якось уладнається. Але не владналося. І коли він одного разу повернувся додому з Ісландії, де робив фоторепортаж, її вже не було. У прощальній записці Кінкейд прочитав: «Роберте, нічого не вийшло. Залишаю тобі гітару. Телефонуй».

Він не телефонував. Так само як і вона. Лише підписав папери про розлучення, надіслані рік по тому, і наступного ж дня полетів до Австралії. Мерієн не просила нічого, крім свободи.

Пізно ввечері Кінкейд зупинився в Каліспеллі, у штаті Монтана. Готель «Ковзі» видався йому недорогим. Зрештою, таким він і був. Чоловік заніс своє майно до кімнати з двома настільними світильниками, один з яких не світився. Лежачи в ліжку, він читав «Зелені пагорби Африки» і цмулив пиво. У номер просочувався запах з місцевих паперових фабрик. Зранку він, як звичайно, сорок хвилин приділив пробіжці, потім віджався п'ятдесят разів і наостанці зробив кілька вправ із гантелями, за які слугували його фотокамери.

Перетнувши Монтану, він в'їхав на територію Північної Дакоти, і ця безмежна рівнинна земля бачилася йому не менш захопливою, ніж гори чи моря. Тут панувала сувора краса, і він кілька разів зупинявся, встановлював штативи й фотографував старі фермерські будинки. Місцевий пейзаж відповідав його мінімалістським смакам. Індіанські резервації занепадали з відомих усім і замовчуваних причин. Не в кращому стані такі поселення були й на північному заході штату Вашингтон — утім, як і всюди, де вони траплялися.

Уранці 14 серпня, коли до Дулута ще лишалося їхати дві години, Кінкейд різко звернув на північний схід і виїхав на сільську дорогу, що вела до Гіббінга та залізних копалень. У повітрі висів рудий пил, на очі раз у раз потрапляли великі машини та поїзди, які везли руду до вантажних суден у Ту-Гарборзі на озері Верхньому. Другу половину дня він провів у Гіббінгу, роззираючись довкола, і дійшов висновку, що місто йому не до смаку, хай навіть тут народився сам Боб Циммерман-Ділан<sup>1</sup>.

Та й серед Діланових пісень йому по-справжньому подобалася тільки одна — «Дівчина з північної країни». Роберт умів грати й співати її. І тепер, покидаючи цей край з величезними червоними дірами в землі, він мугикав собі під носа її слова. Колись Мерієн

показала йому кілька акордів і навчила виконувати арпеджіо. «Вона залишила мені більше, ніж я їй», — сказав він якось одному п'яному лоцманові в забігайлівці під назвою «Бар Мак-Елроя», десь у басейні Амазонки. І то була щира правда.

А от національний заповідник коло озера Верхнього славний. Справді славний. Земля мандрівців. Замолоду Роберт шкодував, що минули ті часи, коли він міг стати одним з них. Кінкейд проминув луки, побачив трьох лосів, руду лисицю й чимало оленів. Біля ставка він зупинився і, помітивши химерну гілку, зробив кілька знімків її віддзеркалення у воді. Закінчивши, він присів на підніжок автівки, щоб випити кави, викурити цигарку й послухати вітер у березовому гіллі.

«Добре було б мати когось поряд, жінку, — подумав він, дивлячись, як дим від цигарки пливе над ставком. — Старіючи, мимоволі замислюєшся про це». Але, зважаючи на його постійні роз'їзди, важко було б тій, що чекатиме на нього вдома. Це він вже знав напевно.

У Беллінгемі Роберт зустрічався з творчою директоркою однієї з рекламних агенцій Сіетла. Він познайомився з нею, коли виконував замовлення. То була сорокадворічна жінка, яскрава й приємна, однак він не кохав її і ніколи б не зміг покохати.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

**ridmi**  
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

**КУПИТИ**